

MAJZIK-DÍJ 2016

Lapunk szerkesztőbizottsága tavaszi döntésével a 2016 évi évfolyamban megjelent írásaik alapján a következő szerzőinknek fejezte ki a díjjal elismerését:

K. NAGY EMESE (*Milyen oktatást szeretnénk, 2016/3–4., Látószög rovat*)

„Amellett szeretnék érvelni, hogy a tanár szakos hallgatókat akár éveken át tartó, az elméleti képzéssel párhuzamosan szervezett, aktív tanítási gyakorlaton készítjük fel a pedagóguspályára.”

GYÖRGYI ZOLTÁN (*Közoktatási irányítási változatok, 2016/5–6., Tanulmányok rovat*)

„Mindezen folyamatok mögül hiányzik az iskolarendszer differenciáltságának terepére, annak mértékére vonatkozó szakmai, társadalmi vita, s az ennek révén kialakuló konszenzus, amely mentén az oktatási kormányzat hitelesen beavatkozhat a rendszerbe, s az egyes társadalmi rétegigények is megtalálják helyüket.”

VESZPRÉMI ATTILA (*Beszélgetés Glósz Nórával, 2016/5–6., Műhely rovat; Egy élhető forradalom filozófiájáról – Prievara Tibor A 21. századi tanár című*

kötetéről, 2016/9–12., Értelmezések, viták rovat; Az Első Digitális Témahétről, 2016/9–12., Pedagógiai jelenetek rovat; Gondoltál valamire, ugye? Beszámoló a Pesti Magyar Színiakadémia március 15-i ünnepi előadásáról, 2016/7–8., Szemle rovat; Tamás Aladárné Szűcs Ilona, 2016/7–8., Napló rovat; Közoktatási innovációkról – Konferencia-beszámolók Tóth Terézszel közösen, 2016/7–8., Napló rovat)

[Prievara Tibor könyvének] „legnagyobb ajándéka a pedagógusoknak az az adaptálható, továbbgondolható értékelési (és munkaszervezési) rendszer, amely a meglévő iskolai kereteken belül képes biztosítani egy pedagógiai forradalom »hasznosíthatóságát«.”

A díjat 2017. szeptember 18-án adta át az 5–6-os lapszám bemutatóján a díjalapító Majzik Katalin, Majzik Lászlóné lánya és Trencsényi László, a lapbemutató házigazdája, a szerkesztőbizottság tiszteletbeli tagja. Takács Géza, a lap főszerkesztője méltatta az írásokat, a szerzők igényességét és szakmai bátorságát.

SZERKESZTŐI JEGYZET

Mikor ennek a nyári számnak a jegyzetét írom, már javában benne vagyunk az iskolaelevenben, de hát ennek a késésnek annyi oka van, hogy nem is próbálom felsorolni, mindenestre küzdünk azért, hogy egyszer majd a szerkesztői munkánkban is (mert egyébként is jól tenne a kimozdult időket helyrebillenteni), a nyár nyár legyen, az ősz meg ősz.

De azért, kissé visszaforgatva az időt, legalább a tanévkezdésig, hadd idézzek fel ennek a jeles ünnepnek a kedvéért egy jelenetet (mert jeles ünnepnek gondolom, a bontakozó lélek ünnepének, amikor is újra csatába indul önmagáért, vagy csak kötelességből, de akkor is várakozással, akkor is nyitottan, a legszelídebb csatatérre, ahol elvileg senkinek nem kell, nem szabadna veszítenie, és remek zsákmány van kilátásban mindenkinek. Az volna jó, és nem volna lehetetlen, hogy mindenkinek). A jelenetet egy FB bejegyzésben olvastam, onnan idézem, a szerző, Megyeriné Schwartz Lúcia, négy gyermek édesanyjának a hozzájárulásával, amikor is az operaénekeső egy igazán komoly vígopera rövid összefoglalását adja:

Szeptember 4. hétfő „Ma reggel ébredés óracorgásra. Matyi (11év) már korábban állította sajátját, mert szokása szerint már fél 7 kor indul a suliba, ami szerintem akkor még zárva van, na mindegy, fogalmam sincs mit csinál ott, talán mobilozik a többiekével, mert ő ugye nem viheti a suliba (amúgy sincs kártya benne). Megyek fel az emeletre, mindegyikük édesdeden alszik. (Matyi is). Ébresztgetem, biztos nem csörgött az órája. Hatalmas visítós ordítás félálomban, hogy miért csak most ébresztem, és amúgy is elkésik. Na, nyugtatgatom,

hogy tutira nem késik, mert még csak 3/4 7. A klassz hangulat megalapozva. A másik kettő (Vili 10 és Farkas 8) riadva ébred az ordítás miatt, de ők továbbra is ágyban. Lassan-lassan, némi ráhatásra, de biztatóan, ők is ébredeznek. Kiderül, hogy nincs meg a tornazsák. Előző nap kértem, hogy mindent nézzenek át. Kiderül, hogy kinőttek a cipőket, a farmerok bokalengetősek, a biciklik közül kettő is kilyukadt az éjszaka folyamán!? Roller kerül elő, ki kellett volna tölteni az ellenőrzőket, gyorsan megteszem. Reggeli kakaó macikává (kb. 3 éve nem ittak olyat, de ma reggel...) na, mindegy. Matyi el. (Vili rollerével.) Hajak belőve, fogmosás kieszközölve, ital, Túró Rudi berakva (amúgy napközisek). Mehetnek, kell esőkabát, sapka, benti váltócipő, már első nap száz kiló a táskájuk, nem értem, mitől. Na, végre, ülnek a bringán, nincs meg a lakatkulcs, nem tudják majd lezárni, na, mindegy, a Jóistenre bízom Őket is meg a bringákat is, két kis puttonyos, felmálházott legényke nagy karcsapásokkal belehúz, hogy beérjen háromnegyedig a suliba. 7.42 van. És ez így megy majd minden reggel. Boldog új tanévet kedves Szülőtársak!”

Nekünk, a lap szerkesztőinek az a feladatunk, hogy hírül adjuk, számokkal, fogalmakkal, jelenetekkel, elemzésekkel, képekkel, mi is fogadja odabent az iskolában a bringával, rollerrel, gyalog, autóval, villamossal, busszal vagy vonattal érkező diákokat, akik némelyike 5-kor kel, és késő délután ér haza nap mint nap, a kép, az elemzéseké akkor lesz éles, pontos, ha megmutatja azt is, honnan és hogyan érkeznek a diákok, hiszen a család sorsa az iskola sorsa is, ahogyan az iskolai sors a családé is.

Lapszámunkban az erdélyi magyar oktatás helyzetéről olvasható beszélgetés, a határon túli magyarok iskolai drámája a nyári beszélgetés óta újabb jelenetekkel gyarapodott, szívszorító, hogy a dráma nem a tanórákon zajlik, ott volna a helye, hanem hivatalokban, és ennek a kultúrpolitikai, nemzetpolitikai drámasorozatnak sehogy sem akar vége szakadni.

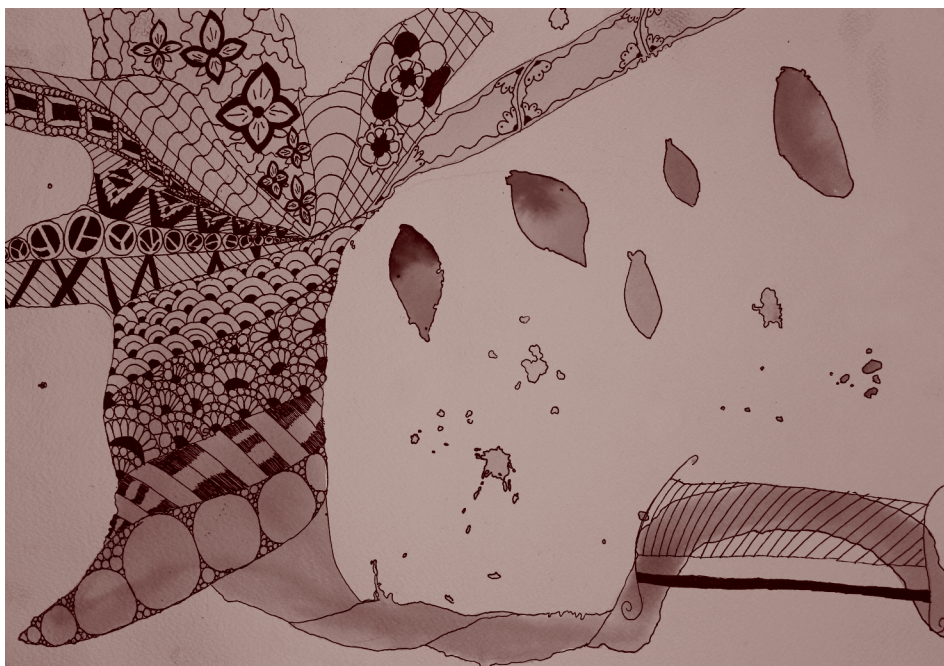
Holott idehaza is túl sok történet zajlik az iskola ügyében az iskolán kívüli tereken. Hiszen például a diákok és a tanárok túlterhelése nyilvánvalóan nem a diákok és a

tanárok érdeke. De még csak nem is a jó iskolában érdekelt társadalomé.

De hát mégis csak tanévkezdés van, illetve volt, a lapszámunkban található képek, diákfogalmazásokból való idézetek aranyfedezetek volnának a jóra: mennyi érték, munka, tehetség, igyekezet van egy-egy ecsetvonás, szín, forma, gondolat mögött! Nekünk ez volna az ajánlatunk az új tanév szellemi keretétül.

2017. szeptember 27.

Takács Géza

Színes fű – Justyák Brigitta, 8. o., I. helyezett, Létavértesi Arany János Ált. Isk., felkészítő tanár: Máté József

A Tanulmányok rovatba érkező írásokat lektoráltatjuk. A közlési feltételekre és a publikációs stílusra vonatkozó útmutatás, valamint a bírálati adatlap a lektorálás szempontjaival elérhető a honlapunkon: <https://folyoiratok.ofi.hu/uj-pedagogiai-szemle>.

élet és iskola, élet-iskola, életiskola, iskola és élet, iskola-élet, iskolaélet

A fa ezer arca

Mondatok egy fogalmazásverseny legjobb munkáiból

„Lehetne belőle azonban a magas árboc törhetetlen cölöpje is, amit a szél és a magasra felcsapó hullámok ostromolnak őrzöngő tengeri viharok idején. Bármilyen lehetne, amivé csak az ember formálni akarja. Akár egy kincsekkel telepakolt, elrejtett kincsesláda is a föld felszíne alá ásva.” *(Dian Vivien, 8. o., I. helyezett, Kassai Úti Magyar-Angol Két Tanítási Nyelvű Ált. Isk., Szolnok, felkészítő tanár: Horváthné Czakó Edit)*

„Olyan hat éves lehettem. Pont azon a napon halt meg a nagyapám. Egész nap ültem a szobában, és sírtam. Ekkor jött anyának az az ötlete, hogy ültessünk egy fát, 'nagyapa fáját', ezzel jelképezve, hogy örökre velünk él az emlékeinkben.” *(Zsigri László, II. helyezett, 8. o., Szászbereki Kolping Katolikus Ált. Isk., felkészítő tanár: Olaszné Kurdi Judit)*

„Régóta járok már Dr. Underwood-hoz. Neves pszichológus és nagyon kellemes ember, még ha kicsit furcsa is. A dolgozószobájában van egy kép a falon, amely nekem mindig is szemet szúrt. Egy tölgyet ábrázol, egy nagyon egyhangú tájon, egy borzalmasan unalmas faluval a háttérben. Egyszer megkérdeztem, miért tart egy ilyen képet a falán? Meglepően hosszú választ kaptam.” *(Magyar Júlia Eszter, II. helyezett, 8. o., Szentendrei Barcsay Jenő Ált. Isk., felkészítő tanár: Kónya Emőke)*

„Mint egy fa gyökerei nélkül, mi sem létezhetnénk felmenőink nélkül. Ha egy fát kivágnak, az olyan, mintha egy egész családot pusztítanának el.” *(Gulyás Eszter Csenge, 7. o., Szandaszőlősi Ált. Isk., Műv. Ház és AMI, felkészítő tanár: Hernádi Andrásné)*

„Mivel nem volt mit tenni, elképzelttem, ahogy nézek le a nagy hülye fámról rád. Te a pity pangók között fetrengsz, az orrodat túrod és nevetesz. Aztán a kép valóra vált. Megjelentél te, az orrtúrás, a nevetés és a pity pangók.” *(Pecze István, különdíj, 7. o., Gödöllői Petőfi Sándor Ált. Isk., felkészítő tanár: Kis Tibor)*

MAGYAR
PEDAGÓGIAI
TÁRSASÁG